

Warszawa, dnia 13 lutego 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 723/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSR del. Justyna Dolhy

protokolant: sekretarz sądowy Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Ewy Gołębiowskiej

po rozpoznaniu dnia 13 lutego 2019 r.

sprawy P. K. syna M. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 5 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 635/17

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 723/18

UZASADNIENIE

P. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 5 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 635/17 został uznany za winnego tego, że w dniu 3 lipca 2017 roku około godziny 19:10 na ulicy (...) w miejscowości S. gminy J. powiatu (...) województwa (...) kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone na urządzeniu typu A. wykazało kolejno 0,89 mg/l oraz 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym był uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie sygn. akt II K 29/17, posiadając jednocześnie czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wydany na okres 3 lat w okresie czasu od dnia 27.12.2016 r. do dnia 27.12.2019 r. przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie sygn. akt II K 29/17, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk, za które wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio zaś na podstawie art. 43a § 2 kk świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. P. K. został obciążony także kosztami sądowymi.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze 7 miesięcy pozbawienia wolności, a także w zakresie obciążenia oskarżonego kosztami wydania opinii psychiatrycznej w wysokości 383,66 zł.

Obrońca zarzucił wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę prawa materialnego w postaci art. 76 § 1 kk poprzez bezzasadne przyjęcie, że oskarżony jest osobą karaną, w sytuacji gdy skazanie uległo zatarciu, a ponadto na

podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci art. 338a kpk i art. 69 § 1 kk poprzez brak uwzględnienia wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzania rozprawy, w sytuacji gdy wbrew ustaleniom Sądu oskarżony nie był osobą uprzednio karaną. obrońca zarzucił również orzeczeniu na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażącą niewspółmierność kary poprzez zastosowanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika zgodnie z normami przepisanyymi.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za zupełnie niezasadną.

Przede wszystkim należy odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 76 § 1 kk. Zgodnie z treścią tego przepisu skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Przepis ten dotyczy tylko i wyłącznie skazania związanego z zastosowaniem instytucji probacyjnej w postaci warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, nie zaś skazania na karę bezwzględną pozbawienia wolności. Wprawdzie obrońca nie wskazał w treści apelacji konkretnego wyroku, z którego skazanie miało ulec zatarciu, jednak analiza treści zarzutu oraz danych o karalności P. K. wskazuje na to, że nie doszło do zatarcia żadnego ze skazań. P. K. skazany był i jest na chwilę obecną trzema wyrokami, w tym dwoma na kary grzywny zaś jednym na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Odbywanie zaś bezwzględnej kary pozbawienia wolności powoduje, iż zastosowanie ma art. 107 § 1 kk, zgodnie z którym zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Oskarżony został wprawdzie warunkowo zwolniony z odbywania tej kary z okresem próby do dnia 9 lutego 2013 r. jednak nie jest to okres próby, którego dotyczy treść art. 76 § 1 kk. Również skazania oskarżonego na kary grzywny, w tym za przestępstwo z art. 178a § 1 kk wyrokiem w sprawie II K 29/17, nie uległy zatarciu, ponieważ zgodnie z treścią art. 108 kk dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań w przypadku skazania sprawcy za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarzuty sformułowane przez obrońcę w pkt. II. 1 i II. 2 apelacji należało uznać za nietrafne.

Jeśli zaś chodzi o zarzut rażącej niewspółmierności kary wywiedziony przez obrońcę na podstawie art. 438 pkt 4 kpk, należy stwierdzić przede wszystkim, że zgodnie z treścią art. 447 § 5 kpk podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 kpk, związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa m. in. w art. art. 387 kpk. Z uwagi jednak na powiązanie przez skarżącego tego zarzutu z już wyżej opisanymi, należy się do niego również odnieść i podkreślić, że jest on zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II KK 156/17).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wskazał w uzasadnieniu orzeczenia jakie okoliczności obciążające wziął pod uwagę. Należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż uprzednia

trzykrotna karalność oskarżonego w tym za przestępstwa z art. 280 § 2 kk i z art. 178a § 1 kk stanowi istotną okoliczność obciążającą. Rację ma również Sąd wskazując na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa przejawiający się w wysokim stanie nietrzeźwości oraz realnym zagrożeniu bezpieczeństwu na drodze. Okolicznością, którą Sąd Rejonowy zasadnie poczytał na korzyść oskarżonego i uwzględnił przy wymiarze kary jest fakt przyznania się przez niego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyrażenie żalu i skruchy w postaci zgłoszenia wniosku w trybie art. 387 § 1 kpk.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, uznać należy, że Sąd Rejonowy karę ukształtował w sposób bezsprzecznie umiarkowany, wręcz należy uznać ją jako zdecydowanie łagodną, uwzględniając granice zagrożenia karą za przypisane mu przestępstwo (od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności) jak również cele kary w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Niewątpliwie wpływ na wymiar kary miała postawa oskarżonego, uznanie winy i zakończenie postępowania w trybie poddania się karze w myśl art. 387 § 1 kpk. Słusznie Sąd I instancji zaakcentował fakt, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu po upływie zaledwie 3 miesięcy od uprawomocnienia się poprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 kk, tym samym wykazując ewidentnie lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych. Należy również podzielić trafność rozstrzygnięcia Sądu w zakresie niezastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności z uwagi na jednoznaczne brzmienie w tym zakresie art. 69 § 4 kk i art. 69 § 1 kk. Wymierzenie oskarżonemu kary zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji stałoby zdecydowanie w sprzeczności z brzmieniem tych przepisów oraz dyrektywami wymiaru kary. Oceny takiej nie zmienia fakt, iż oskarżony pracuje jak i odbył terapię odwykową oraz ma na utrzymaniu rodzinę, bowiem okoliczności osobopoznawcze mają znaczenie przy wymiarze kary, wszakże nie na tyle, by przeważać nad treścią materialną przestępstwa (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2015 r. w sprawie II AKa 73/14). Okoliczności te nie stanowią bowiem podstawowych okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary i nie mogą równoważyć oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego słusznie uznanego przez Sąd I instancji za znaczny. Warunki związane z sytuacją rodzinną mogą mieć natomiast wpływ w zakresie już wykonania kary przez oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż kara wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji wyraża w pełni prawidłową ocenę okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk i w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania jej za karę rażąco surową.

Odnosząc się z kolei do kwestionowania przez obrońcę zasadności obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi związanymi z wydaniem opinii sądowo – psychiatrycznej stwierdzić należy, że zarzut ten jest również niezasadny, zwłaszcza, że skarżący nie podał żadnego uzasadnienia co do kwestionowanej decyzji Sądu I instancji. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia oraz akt sprawy, w niniejszej sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłych lekarzy – psychiatrów, którzy wydali opinię, za którą to Sąd przyznał im wynagrodzenie w kwocie po 191,83 zł dla każdego z biegłych zgodnie z przedłożonymi przez nich rachunkami (łącznie 383,66 zł). Oskarżony z uwagi na brak przesłanek do zwolnienia go od ponoszenia kosztów w myśl art. 624 § 1 kpk został obciążony kosztami sądowymi w tym powyższą kwotą, zgodnie z zasadą ponoszenia kosztów postępowania przez osobę, która swoim sprzecznym z prawem zachowaniem spowodowała konieczność wszczęcia i przeprowadzenia postępowania karnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez sąd odwoławczy pod uwagę z urzędu.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego oraz kierując się przede wszystkim wysokością koniecznego do uiszczenia przez niego świadczenia pieniężnego, sąd odwoławczy zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSR del. Justyna Dołhy